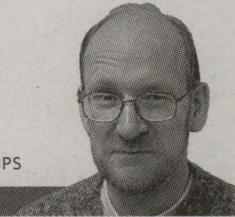

“Nevienu sekundi neesmu

GAITIS GRŪTUPS

No 17. janvāra lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvā sabiedrībā “Latraps” valdes priekšsēdētāju Edgaru Ružu amatā nomainījis Roberts Strīpnieks, kas līdz 2021. gada rudenim vadīja valsts akciju sabiedrību “Latvijas valsts meži”. Par šo maiņu “Latraps” mājaslapā uzņēmuma padomes priekšsēdētājs Valters Bruss raksta: “Mēs esam izauguši līdz tādām mērogam, kas pieprasa operatīvās vadības un attīstības vadības dalīšanu. Tāpēc esmu ļoti gandarīts, ka operatīvajā vadībā esam piesaistījuši ārkārtīgi spēcīgu un gudru vadītāju Robertu Strīpnieku.”

Pirms nedēļas “Latraps” valdes priekšsēdētājs Roberts Strīpnieks sniedza interviju “Zemgales Ziņām”.

– Kā veidojās jūsu uzskati par dzīvi, kā izvēlējāties savu profesiju un darba lauku?

1991. gada barikādēs es biju puika, kas tikko sasniedzis pilngadību. Taču es jutu, ka tas ir vēsturisks brīdis, kas kontrastēja ar visu, ko biju redzējis savā dzīvē. Zināju, ka nedrīkstu palaist to garām. Par izvēli studēt Latvijas Lauksaimniecības universitātes LLU Meža fakultātē man jāsaka ļoti liels paldies tētim Jurim Strīpniekam. Man jau kopš bērnības bija tā bauda kopā ar viņu kopā nedēļas nogalēs braukt uz Sēliju, Viesītes apkaimi, un kopā ar sirmiem kungiem piedalīties medībās. Lai arī biju vēl mazs, sapratu, ka tikai mežā, mednieku kolektīvā var veidoties tāda gaisotne, kādas nav nekur citur. Ikdienā šie cilvēki strādā katrs savā vietā, tur viņiem ir sava hierarhija, savas problēmas, konflikti, bet, lūk, aizbraucot uz Šveriņiem (tā sauca mednieku mājas), brūk visas barjeras, nav vairs amatu, ir vienīgi fantastiski cilvēki, kas izbauda kompāniju. Vecie vīri leģionāri uz galda dejoja vilnas zeķēs, dziedādami “Kongo džungļos palmu ēnā/ Stāv kāds hotentots uz vakts...” vai “Old Vaverlī, tik izšauj pistoli...”

Nu un tajā meža sabiedrībā kā būtnes ar mirdzošu auru parādījās Meža dienesta cilvēki, pret kuriem visi izturējās ar lielu respektu. Kā mazs puika es skatījos uz viņiem, uz viņu autoritāti. Es gribēju līdzināties viņiem.

Par tēti vēl jāpiebilst, ka, sākoties atmodai, viņš izveidoja Latvijas Tautas frontes šūniņu Rīgas Radio rūpnīcā. Pēc tam kā iniciatīvas bagāts cilvēks viņš nonāca Latvijas Tautas frontes valdē.

– Pēc LLU Meža fakultātes absolvēšanas jūsu karjera virzījās ļoti strauji...

1994. gadā, pabeidzis augstskolu, aizgāju strādāt uz mežu. Trīs gadus biju Baldones mežzinis. Vēl joprojām aizbraucu uz Baldones mežiem. Sēņu vietas tur zinu labāk nekā jebkur. Aizbraucu paskatīties uz savu jaunaudzi. Ir viena tāda, kas bija vecs degums un kuru bija grūti atjaunot. Pirms manis mēģinājumi bijuši vairākkārt. Bet manā laikā tās priedītes sāka augt, nebija nekāda īpaša darba vai ieguldījuma, vienkārši paveicās. Tāpat pirmais meža ugunsgrēks – to gan labi atceros.

– 90. gados Latvijā meža nozare strauji attīstījās. Vēl aizvien ir liels korrūpcijas produkcijas jeb “zaļā zelta” ipatsvars Latvijas eksportā (mūsdienās apmēram 20 procentu). Mēdz teikt, ka ir jāpiešķir Triju Zvaigžņu ordenis Latvijas mazajiem gateriem, kas iekaroja Lielbritānijas tirgu.

Nenoliedzami, meža nozares attīstībā ir liela daļa veiksmes. Bet, kad tajā sāku strādāt, Latvijas mežu apsaimniekošanas sistēma bija tāds kā postpadomju laika atvasinājums. Visiem, kas nozarē strādāja ilgstoši, tas, kas notika, bija “piegriezies” tik tālu, ka jebkurš brēca pēc pārmaiņām. Katram varbūt bija sava ideja, kā meža apsaimniekošanas sistēmai vajadzētu izskatīties nākotnē. Taču par to, ka nevar palikt pa vecam, bija vispārēja vienošanās un skaidrība. Man, ienākot meža nozarē, pirmsākumos palīdzēja ļoti labas angļu valodas zināšanas un varbūt arī spēja sarežģītas lietas padarīt vienkāršākas, tās sadalot reizinātājos un pēc tam izliekot risinājumam uz galda.

Atceros, ka 1997. gadā Valsts meža dienestā bija apstiprināts jauns ģenerāldirektors. Piepeši man zvans no Rīgas: “Strīpnieka kungs?” “Jā.” “Ar jums runās Valsts meža dienesta ģenerāldirektors.” Tajā brīdī man sāka ļimt kājas. Tagad ir beigas. Kaut ko esmu ne tā izdarījis. Trakākais, ka es nevaru iedomāties, ko! Tāda sanāca iepazīšanās ar Arni Melni, kas mani toreiz uzaicināja uz ļoti pozitīvu sarunu un piedāvāja darbu dienesta administrācijā – kļūt par Informācijas tehnoloģiju sfēras un attīstības projektu nodaļas vadītāju. Darba piedāvājums nozīmēja to, ka es varēju likt lietā savas zināšanas, kas man nāca vēl no 3. vidusskolas un LLU un kurām, strādājot mežzinā amatā, īsti nebija pielietojuma. Ar šīs dienas acīm skatoties, tas bija stratēģisks pavērsiens manā dzīvē. Bet tajā brīdī, ja es būtu mācējies rēķināt, man viennozīmīgi vajadzēja palikt par Baldones mežzinu. Darba ritms nebija sevišķi nospriegošs, pēc trīs gadu darba man bija daudz mazāk nezināmā, daudz

FOTO: "LATRAPŠ"

mazāk jāmācās. Cilvēkus bija iepazītinājis, izveidojies teritoriālo kontaktu loks... Tas būtu tad, ja būtu rēķinājis. Taču es nerēķināju un piekritu piedāvājumam – ka tik vēl ne ar mazāku aldiņu! Var piebilst, ka tolaik jaunais Valsts meža dienesta ģenerāldirektors Arnis Melnis tagad ir “Latvijas valsts mežu” valdes priekšsēdētājs. Šajā amatā viņš mani nomainīja.

Tālāk dzīve aizgāja kā kaleidoskopā. Pirmā pieredze Valsts meža dienesta projektu vadībā, tad lielu projektu vadībā, pieredze IT jomas attīstībā, sadarbībā ar zinātni un izglītību, starptautiskajām aģentūrām. Projektu dokumenti angļu va-

lodā – tur milzīgs paldies tiem mentoriem, kas par mani uzņēmās atbildību un man, puisim, ar degošām acīm noticeja. Viens no pirmajiem darba uzdevumiem man bija sagatavot projekta pieteikumu lielai institucionālai reformai meža nozarē. Tās uzdevums bija atbilstoši ES definētajai meža nozares politikai atdalīt tajā kontroles (policējisko) funkciju no saimnieciskās darbības. Pēc diviem gadiem, kad biju nostrādājis par Valsts meža dienesta nodaļas vadītāju, izveidojās valsts akciju sabiedrība “Latvijas valsts meži”. Kāpēc tā gadījās, ka es kļuva par “Latvijas valsts mežu” vadītāju? To joprojām nevaru atbil-

dēt. Man tajā laikā bija 27 gadi, niecīga dzīves un darba pieredze. Izaiicinājumi apkārt ir vienmēr un visiem. Svarīgi, vai tu tos redzi un vai tu tos pieņem. Es biju jauns un traks, ka to pieņemu. Viegli man negāja. Ļoti smagi. Liela daļa no tā, ko šodien protu vai zinu, nav iegūta skolas solā, bet gan reālā kaujā, reāla kaujas pieredze. (Smejas.)

– Kā pēc 25 gadiem “Latvijas valsts mežu” vadībā pieņēmat izaicinājumu vadīt uzņēmumu “Latraps”?

25 gadi vienā uzņēmumā un vienā amatā – tas ir daudz. Es “Latvijas valsts mežu” kolēģiem atvado-